

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Priskėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Pirmasis sakramentas: Krikštas

Graikų kalboje žodis „krikštyti“ yra baptizein „pamerkti“. Ką vanduo reiškia žmogaus gyvenime? Tai gyvybės šaltinis, nes be vandens neįmanoma nei žmogaus, nei apskritai jokios gyvybės egzistencija. Vadinasi, vanduo – mirties ir gyvybės nešėjas, simboliškai kalbant, tai atgimimas kitam gyvenimui, amžinajam.

Iš pradžių krikštijant neužteko užpilti tiek vandens ant kaktos. Pirmųjų šimtmečių krikštyklos buvo gana didelės vonios, dažnai turėjusios kryžiaus formą. Katechumenas nusileisdavo laipteliais viename šone, panirdavo į vandenį ir išlipdavo kitame šone. Tai mums leidžia suprasti, kad krikštas yra:

- pasinėrimas į Kristaus mirtį ir prisikėlimą;
- perėjimas, kaip Mozės vadovaujamiems žydams, bėgantiems per jūrą iš Egipto.

Taigi Krikštas yra žmogaus perėjimas į naują gyvenimą.

Pirmasis apie Krikštą kalbėjo Jonas, kurio skelbtas ir vykdytas krikštas liudijo žmogaus atsivertimą ir skelbė nuodėmių atleidimą (žr. Lk 3,3). Naujajame Testamente aiškiai parodytas skirtumas tarp Jono krikšto ir krikščionių krikšto: „Aš jus krikštiju vandeniu, kad atsiverstumėte, bet po manęs ateis galingesnis už mane, – aš nevertas jam nė kurpių nešioti. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi.“ (Mt 3,11).

Jėzus skelbė: „Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardu Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios.“ (Mt 28,19). Šis siuntimas yra siejamas su įsakymu mokyti tautas, skelbti Evangeliją. Miręs su Kristumi nuodėmei ir prisikėlęs su Juo naujam gyvenimui Šventojoje Dvasioje, krikščionis susitapatina su Kristumi: jis „apsirengia Kristumi“ (Gal 3,27), tampa „kūno nariu“ (1 Kor 6,15).

Naujajame Testamente mes sutinkame pasakojimų, kaip krikštijo Jonas ir Jėzus mokiniai. Šis pirminis ir pats svarbiausias veiksmas pradėjo formuotis ir sudaryti krikšto apeigas – ritą. Žmogaus nuogas kūnas yra panardinamas į vandenį, nes žmogus visada yra nuogas. Jis tarsi nieko neturi ant savęs – ir viskas jam yra suteikiama. Krikšto veiksmas ženklina:

- žmogaus perėjimą iš nuodėmės į malonę;
- sėtono atmetimą;
- gyvenimo su Kristumi pasirinkimą.

Krikšto apeigos formavosi taip:

• Žmogaus ištepimas kvepiančiu aliejumi. Tai reiškia žmogaus atgaivinimą arba net nuskaidrinimą Kristuje. Ši praktika sutinkama jau III a.

• Vėliau krikščionis, tris kartus išpažindamas Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią, tris kartus panardinamas į vandenį. Taip atsirado Krikšto formulė: vardu Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios.

• Vėliau atsirado baltas drabužis, kuriuo apgaubdavo atgimusį iš vandens. Ir tai reiškė naują Adomą, tik ką išėjusį iš Kūrėjo rankų. Tokią simboliką jau randame IV amžiuje.

• Pakrikštytajam įteikiama žvakė, kuri reiškia, jog krikščionis įpareigojamas nešti Kristaus šviesą į pasaulį (XIII amžius).

• XIV a. Vakarų Bažnyčioje panardinimą į vandenį pakeičia vandens užpylimas. Taip prarandama panardinimo į vandenį simbolika.

XIV a., iki tol švęsti kartu, galutinai atsiskyrė Krikšto ir Sutvirtinimo sakramentai.

Pasikrikštyti gali kiekvienas žmogus. Krikštas teikiamas vieną kartą visam laikui, jo negalima nei panaikinti, nei pakartoti. Jokia nuodėmė nenutraukia Krikšto sutvirtintos patirties.

Norintys pasikrikštyti suaugusieji rengiami Krikštui – mokomi tikėjimo tiesų. Taip jie įtraukiami į Bažnyčią. Nuo pat pirmųjų amžių Bažnyčia rūpinosi, kad priimančys Krikštą suaugę žmonės būtų tinkamai pasirengę doktrinos ir moralės atžvilgiu. Krikštijant vaikus tiek šeima, tiek parapija arba bendruomenė turėjo garantuoti vaiko auklėjimą šeimoje, puoselėti jo krikščionišką sąmoningumą toje bendruomenėje, kurioje jie išpažino tikėjimą į Kristų.

Po II Vatikano Susirinkimo buvo atskirtas suaugusiųjų ir vaikų krikštas. Krikštyti galima ne tik užpilant vandeniu, bet ir panardinant. Daug dėmesio šiandien skiriama suaugusiems žmonėms, norintiems tapti krikščionimis, ypač pabrėžiama krikščionio, kuris priima Krikštą, atsakomybę bei tėvų atsakomybę už savo kūdikį, auklėjant jį krikščioniškai.

A. Ledaitė

Vėlinių vakaras

Ir vėl tie žvakių žiburėliai
Į širdį ilgesiu sruvens.
Nuo ašarų rasotos gėlės
Čia pasipuoš šalna rudens.

Prie kapo mylimo sustosim,
Maldoj paskęsime tyliai
Kas mums brangiausia paaukosim,
Kad susitiktų mūs keliai.

Mes nebegalime nurimti
Be tų, kurie paliko mus.
Bet jie jau išgyveno mirtį –
Atrado amžinus namus.

Kada ir kur mes susitiksim?
Tyli, kaip kapas, paslaptis.
Juk ir mes čia nepasiliksim,
Gyvensim, kol pašauks mirtis.

Žinau, esu tik dulkių sauja,
Dalis šios žemės ir dangaus.
Kristus pašauks gyventi iš naujo,
Jei trokšta to siela žmogaus!..

Paulius Martinaitis, Sinodo delegatas

Kauno arkivyskupijos II Sinodas: „Aš visada darau nauja!“ (Apr 21,5)

Spalio 20-21 d. vyko baigiamoji Kauno arkivyskupijos Sinodo sesija. Ji apibendrina ir paskutinį kartą, prieš aprobuojant ordinarui, koregavo Sinodo dokumentus. Šie dokumentai nagrinėjo kunigų gyvenimą ir tarnystę, pašaukimą kunigystei, brandinimą ir ugdymą, pasauliečių bendradarbiavimo sielovadoje, šeimų ir jaunimo sielovadą, katechetikos centrų veiklą, socialinę ir karitatyvinę

veiklą, rengimą sakramentams ir jų šventimą, liturginį laiką ir erdvę, komunikaciją vyskupijoje, ekonominę parapijų veiklą.

Vyko penki posėdžiai, kuriuose Sinodo komisijos išvadas pristatė komisijų pirmininkai. Mūsų klebonas mons. V. Grigaravičius kalbėjo pirmajame posėdyje apie arkivyskupijos vidinę struktūrą ir penktajame posėdyje – apie ekonominę parapijų veiklą.

Po komisijos pirmininkų pasisakymų vykdavo diskusijos, kurios pasižymėjo pasiūlymų įvairove ir gausumu. Tai rodo temų aktualumą nepaisant jų nagrinėjimo komisijose ir parapijose. Į visus pasiūlymus atsakinėjo komisijų pirmininkai. Baigiantis sesijai arkivyskupas S. Tamkevičius, pirmininkavęs visiems posėdžiams ir moderavęs diskusijas, apibendrina visus pasiūlymus.

nukelta į 2 psl.

atkelta iš 1 psl.

Sinodo darbe dalyvavo 108 delegatai. Per dvi darbo dienas „nubyrėjo“ tik keli. Visi Sinodo posėdžiai pasižymėjo šilta atmosfera, delegatų pastangomis tobulinti dokumentus, kad jie atspindėtų šių dienų aktualijas. Visi dokumentai sudaro 1093 punktus. Tai solidžios gairės Kauno Bažnyčiai (šis Sinodo dokumentuose pasirodęs terminas džiugina širdį) tęsti keliaujančios Bažnyčios misiją, pasibelsti į kiek-

vieno žmogaus širdį ir protą, apgaubti parapijas ir kitas tikinčiųjų bendruomenes kūrybinga Šventąja Dvasia.

Mūsų parapijai atstovavo ses. Dainė Kuzmickaitė ir Paulius Martinaitis. Daugiausiai pasiūlymų jie pateikė socialinės karitatyvinės veiklos srityje siūlydami daugiau dėmesio atkreipti į įvairių labdaros organizacijų (pvz., samariečių ir kt.) veiklą, jaunimo sielovados srityje, katechetikos centrų veiklos

srityje, siūlydami katechetikos centrui inicijuoti ir kuruoti tikybos mokytojų – krikščioniškų vertybių skleidėjų – dalyvavimą įvairiose švietimo įstaigų struktūrose.

Sinodas prasidėjo ir baigėsi iškilmingomis šv. Mišiomis, į posėdžių salę buvo iškilmingai įneštas Šv. Raštas – visa tai buvo Šventosios Dvasios versmės, kurios stiprino kiekvieną delegatą, tuo pačiu ir visą Kauno Bažnyčią.

Vatikano Valstybės sekretoriaus kardinolo Tarcisio Bertone interviu apie šiuolaikines bažnytinio gyvenimo aktualijas

(straipsnio pradžia 57 nr.)

Pastaroji nekompromisinė Bažnyčios pozicija žiniasklaidoje nepopuliari. Gana pavartyti Europos šalių laikraščių puslapiai, kad išitikintume, jog neretai Bažnyčios vaizdas pateikiamas juodomis spalvomis. Kas tai: tik tam tikrų žurnalistų neįsimanymas ar sąmoningas juodinimas?

- Deja, labai dažnai susiduriame su iškreiptu Bažnyčios vaizdavimu, – atsakė kardinolas Tarcisio Bertone ir toliau kalbėjo, naudodamas neseniai restauruotos Mikelandželo Paskutiniojo teismo freskos Siksto koplyčioje pavyzdį. – Toje didingoje freskoje yra palikta nerestauruotų aprūkusių detalių, sugadintomis spalvomis, pajuodusių. Ir jei kas nors nukreiptų kamerą tik į tas pajuodusias detales, o nerodytų visos freskos spindesio, tai būtų sąmoningas falsifikavimas. Žinoma, ir tos pajuodusios detalės yra Siksto koplyčios freskos dalys, bet tai ne visa didinga freska. Taip pat ir Bažnyčia yra didysis Dievo šedevras, susidedantis iš vyrų ir moterų, jaunų ir senų, gyvenusių šlovingais praeities laikais ir gyvenančių šiandien, savo darbu prisidedančių prie to didžiojo gėrio, kurį Bažnyčia kuria ir skleidžia pasaulyje. Iš savo kaip Valstybės sekretoriaus patirties galiu paliudyti kaip dažnai atvyksta valstybių ir vyriausybių vadovai, dažnai nekrikščionys, ir pripažįsta, koks svarbus Bažnyčios indėlis jų šalyse ir visame pasaulyje. Tad minėtieji iškreipti Bažnyčios vaizdavimai, nesvarbu – valdingai ar nesąmoningai iškreipti – neatspindi tikro Bažnyčios vaizdo.

Kardinolo klausta apie jo kelionę į Peru, kur šiomis dienomis įvyko daug gyvybių nusėšęs ir daug materialinės žalos padaręs žemės drebėjimas.

Kardinolas Bertone keliaus į Peru, per-

duos popiežiaus Benedikto XVI užuojautos ir paguodos žodžius, nuveš taip pat ir Popiežiaus paaukotą pinigų sumą, skirtą vietinėms karitatyvinėms organizacijoms, globojančioms staiga pastogės netekusius žmones. Kardinolo kelionė į Peru buvo jau anksčiau suplanuota. Jis turėjo dalyvauti Peru Eucharistinio kongreso uždaryme ir šv. Rozės Limietės šventėje. Dabar kelionės programa pasikeitė.

Ir paskutinis klausimas apie taiką Artimuosiuose Rytuose. Kaip tik šiomis dienomis sukanka vieneri metai nuo pernai vykusio karo Libane.

- Viena labiausiai skaudančių problemų ir Popiežiui, ir visai Bažnyčiai yra Artimųjų Rytų krikščionių bendruomenių likimas. Tai ir Libanas, ir Šventoji Žemė, ir Gazos ruožas, ir Irakas, kur krikščionys bauginami ir persekiojami. Turime dėti visas įmanomas pastangas, kad Artimieji Rytai taptų saugiais namais ir krikščionims, ir visiems vietiniams gyventojams, – kalbėjo Vatikano Valstybės sekretorius kardinolas Tarcisio Bertone ilgokame interviu, kuris buvo įrašytas Italijos Rimini mieste.

***

Pabaigai dar keletas sakinių apie patį katalikų judėjimą „Comunione e Liberazione“, gimusį Italijoje, bet šiandien savo veiklą išplėtusį toli už Italijos ribų.

Katalikų judėjimo „Comunione e Liberazione“ genezė, kontekstas, kuriame jis gimė ir jo vystymosi pirmieji etapai, tam tikra prasme atspindi bendrus Bažnyčios, taip pat visos vakarietiškos kultūros pastarųjų dešimtmečių vingius. Šeštajame ir septintajame praėjusio amžiaus dešimtmečiuose daugelyje šalių atsirado jaunimo judėjimai, protestuojantys prieš miesčionišką, sustabarėjusią

kultūrą. Pasaulietinėje sferoje šie jaunimo judėjimai buvo įgavę ryškių marksistinių bruožų, buvo nukreipti prieš tuometu dažnai linksniuojamą imperializmą, prieš vadinamuosius „buržuazinius“ papročius ir pan.

Tas jaunimo sujudimas neaplenkė ir Bažnyčios, tik, žinoma, Bažnyčioje jis reiškesi atitinkamomis kitokiomis formomis. Tą jaunimo entuziazmą, tą jaunimui būdingą revoliucingumą gerai suvokė vienoje Milano mokykloje mokytoju dirbęs italas kunigas Luigi Giussani. Jau šeštojo dešimtmečio pradžioje jis subūrė gimnazistų grupę, kuri vėliau, ypač septintojo dešimtmečio pabaigoje, išaugo į stambų katalikišką jaunimo judėjimą, pasivadinusį „Comunione e Liberazione“ vardu. Šiandien vien Italijoje šiam judėjimui priklauso daugiau 100 tūkstančių narių. Prieš daugiau kaip dešimtį metų jis pasiekė ir Lietuvą. Nepaisant jo tarptautinio paplitimo, visur jis vadinamas savo originaliu itališku vardu – „Comunione e Liberazione“, kuris, pažodžiui išvertus, reiškia „Bendrystė ir išvadavimas“ arba „bendravimas ir išsivadavimas“.

Italijoje, kur šis judėjimas gimė, kasmet rengiami didieji tarptautiniai judėjimo sąskrydžiai, vadinami tautų bičiulytės mingais. Tai jau ilgą tradiciją turintys renginiai, kasmet vykstantys Rimini mieste, prie Adrijos jūros. Judėjimas Comunione e Liberazione Italijoje turi taip pat nemenką politinę įtaką. Buvę gimnazistai ir studentai, vėliau tapę politikais, kultūros veikėjais, įvairių sričių profesionalais, nenutraukia ryšių su katalikiško jaunimo judėjimu, kuriame jie patys pirmą kartą išgyveno krikščionišką užsidedimą ir troškimą keisti pasaulį.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Aldona Narušienė, parapijos referentė

Žaliakalnio pagyvenusių žmonių sambūris

Parapijos klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius seniai brandino mintį suburti parapijos pagyvenusius žmones, nes šiandien jie lieka nuošalėje, jaučiasi niekam nereikalingi, išgyvena vienatvės jausmą. Ši idėja jau pradėta įgyvendinti: spalio 2 d. beveik penkios dešimtys žmonių susirinko į pirmąjį Pagyvenusių žmonių sambūrio susitikimą.

Sambūrio vadovė Rima Lipšienė priminė susirinkusiesiems, kad 1990 m. gruodžio 14 d. Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinė asamblėja spalio pirmąją paskelbė Tarptautine pagyvenusių žmonių diena, kuri minima ir Lietuvoje. Ji papasakojo apie sambūrio planus, primindama tikslą, kad vieni kitus pažintume, skatintume savitarpio pagalbą, panaudotume savo suge-

bėjimus ir jaustume, jog čia esame laukiami. Susitikime dalyvavęs kunigas Julius Grigonis pasidžiaugė susirinkusiųjų gausa, primindamas, kad Dievas visiems, nepaisant amžiaus, suteikė vienodas teises džiaugtis gyvenimu, domėtis, tobulėti ir jausti, jog esame reikalingi vieni kitiems.

Spalio mėnesį sambūrio nariai dalyvavo susitikimuose su Kauno miesto savivaldybės vicemeru Kazimieru Kuzminsku ir Tarybos nare, Socialinių, šeimos ir jaunimo reikalų komiteto pirmininke Loreta Kudariene, su Kalniečių poliklinikos Sei-

mos klinikos vadove gydytoja Violeta Platūkiene, vyko popietės, skirtos Maironio 145-osioms gimimo metinėms bei Visų Šventųjų šventei ir Vėlinėms paminėti.

Tikime, kad Žaliakalnio pagyvenusių žmonių sambūris, pradėjęs pirmuosius žingsnius, vienybės bendruomenės narius ir suteiks džiaugsmo bei gyvenimo pilnatvės pojūtį. Sambūrio vadovė R. Lipšienė dėkoja visiems nariams ir kviečia naujus senjorus taip pat gausiai dalyvauti kiekvieną savaitę vykstančiuose susitikimuose. Tepadeda sambūriui Dievas.

Jaunimo grupės gitaristas Vytas

Ir jei dar kas nors nebuvo Šiluvoje...

Rugpjūčio 26-31 d. Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos Jaunimo centro grupelė kartu su vadove ses. Loreta Ilekute buvo surengę stovyklą Šiluvoje. Tai buvo puiki proga pabūti visiems kartu, geriau pažinti vieniems kitus, pailsėti, sustiprinti asmeninį ryšį su Dievu ir pagilinti savo tikėjimą, jo sampratą.

Vykdami į Šiluvą kiekvienas turėjome įvairių tikslų. Aš važiavau ieškoti atsakymų į daugybę klausimų, kuriuos man maldoje gali atsakyti tik Dievas, taip pat norėjau dar labiau sustiprinti savo ryšį su Mergele Marija, Jėzumi Kristumi ir kartu pelnyti daugelį malonių. Manau, kad stipriausias ryšys su Dievu jaučiamas būtent tokiose šventose vietose kaip Šiluva. Tiesa, vargu ar šiandien ką nors žinotume apie šį nedidelį, Raseinių rajone esantį, šilų apsuptą miestelį, jei 1608 metais čia nebūtų apsirėikusi Švč. Mergelė Marija ir nebūtų Lietuvos žmonių pakvietusi garbinti jos Sūnų. Kai tai įvyko, į Šiluvą kasmet plūsta dešimtys, o gal būt net ir šimtai tūkstančių tikinčiųjų iš visos Lietuvos bei užsienio.

Stovykla prasidėjo piligriminiu žygiu į Šiluvą keliu nuo Raseinių pusės. Nuo pat ankstyvo ryto apie 1000 piligrimų, tarp kurių buvo ir mūsų parapijos jaunimo grupelė, giedodami giesmes keliavo pėsčiomis į išsvajotąją galutinę tikslą – Šiluvą. Jau pačiame žygyje galima buvo pajauti stiprų brolišką ryšį tarp visų dalyvių. Ką jau ir bekalbėti apie tą momentą, kai mes visi įžengėme į šią nuostabią, šventumu spindinčią gyvenvietę! Tik įžengęs pajutau kažką nepaprasto, tarytum tai būtų kažkas nežemiško. Taip pat galėjau matyti ir jausti, kaip šiltai, broliškai ir su šypsenomis veide mus visus sutiko vietiniai gyventojai.

Aš labai nustebau, kai pamačiau, kiek daug žmonių buvo susirinkę į Šiluvą, o labiausiai nudžiugino, kad tarp jų buvo labai daug jaunimo, kuris nuoširdžiai meldėsi ir garbino Dievą. Vienintelį kartą tiek daug jaunimo teko matyti tik šią vasarą garsiajame Taizė miestelyje Prancūzijoje, iš kurio visai neseniai buvau grįžęs. Nesitikėjau, kad kažkas panašaus gali būti čia, Lietuvoje. Mane labai nudžiugino, kad klydau. Taip gera gali būti ir čia, Šiluvoje. Tai buvo vienas iš geriausių išpūdžių, kuriuos parsivežiau iš šios stovyklos, ir, manau, ne tik aš vienas.

Tikroji stovykla, mano manymu, prasidėjo kitą dieną – kai jau buvo nurimęs visas šurmulyš. Mes galėjome labiau susitelkti maldai, daugiau pabendrauti vieni su kitais, garbinti Dievą ir smagiai bei turiningai leisti paskutinę besibaigiančios vasaros savaitę. Kalbant apie Dievo garbinimą, man labai patiko ir neišdildomą išpūdį paliko maldos laikas, kuris vykdavo tris kartus per dieną: ryte, per pietus bei vakare, taip pat nuostabūs šlovinimo vakarai. Per šias maldos akimirkas buvo nuostabu girdėti gražius, Dievą šlovinančius mūsų jaunimo giesmininkų balsus, kurie puikiai derėjo su švelnia gitaros muzika. Per šiuos

garbinimus jaučiau gaunantis tiek daug malonių, kurias tebeturiu ir dabar. Atrodė, lyg vėl būčiau sugrįžęs į Taizė.

Taip pat labai džiaugiuosi, kad galėjau pasitarnauti Šiluvai ir jos žmonėms. Kasdien keletą valandų dirbdavome: vaikinai padėjo griauti prieš keletą metų sudėgusią senąją Šiluvos mokyklą, o merginos daugiausiai tvarkydavo Jono Pauliaus II namus. Tai buvo pats nuostabiausias darbas, kokį aš kada nors esu dirbęs: žinoju, kad darau kažką tikrai gero ir naudingo. Kaskart, kai keliaudavau iš darbo arba į darbą pro Šiluvos baziliką, matydavau, kiek daug darbininkų pluša, kad tik spėtų užbaigti remontuoti aikštę iki rugsėjį vykstančių atleidų. Jie visi čia darbuojasi gerbiamo Šiluvos klebono kun. Erasto Murausko kvietimu. Man sužavėjo tokios didelės ir nuoširdžios klebono pastangos sutvarkyti miestelį.

Žinoma, mes ne vien tik meldėmės ir dirbome – turėjome ir daug laisvo laiko. Laisvalaikio metu vyko daugybė linksmybių ir įdomių užsiėmimų, pavyzdžiui, iš popieriaus per valandą pastatyti tvirčiausią ir aukščiausią bažnyčią. Taip pat labai patiko kielionė į Palendrių vienuolyną. Ten pirmą kartą gyvenime dalyvavau šv. Mišiose, laikytose lotynų kalba. Po šv. Mišių susipažinome su vienuoliais.

Labiausiai džiaugiuosi, kad Dievas Šiluvoje mums suteikė puikią progą daryti gerus darbus – aplankėme vieną jauną merginą, kuri sunkiai serga. Labai gera buvo jausti, kad savo apsilankymu mes jai suteikėme daug džiaugsmo. Dabar už ją visi labai daug melžiamės ir tikime, kad Viešpats ją išgydys. Taip pat gera žinoti, kad kaskart, kai nuvyksiu į Šiluvą, bus ką aplankyti.

Kai atėjo paskutinė stovyklos diena ir jau reikėjo išvažiuoti namo, man buvo labai liūdna, bet išvykau su viltimi, kad čia dar ne kartą sugrįšiu. Ši stovykla mums visiems davė gerą tarpusavio supratimą, išmokė mylėti vieni kitus ir dabar jaučiu, kad iki tol buvęs šiltas mūsų bendravimas dabar tapo dar šiltesnis.

Aš pats jaučiuosi gavęs labai daug malonių, manau, daug jų gavo ir kiti šios stovyklos dalyviai. Tai buvo pati nuostabiausia vasara gyvenime. Tai tik dar kartą įrodo, kad Šiluva – ne ką mažiau šventesnė vieta nei Fatima ar Medžiugorė. Ir jei dar kas nors nebuvo Šiluvoje, tikiuosi, kad būtinai ten nuvažiuos. To ir linkiu, ir telaimina visus Dievas.

Laima Karaškaitė,

Žaliakalnio vaikų dienos centro socialinė darbuotoja

„Marija, lydėk mus!“

Pamenate straipsnį „Su vaikais į Anykščius“? Ar patiko su vaikais keliauti? Jei taip, tai papasakosime apie jų stovyklą, kuri vyko rugpjūčio 5–10 dienomis Kaulakių kaime, netoli Šiluvos.

Pirmiausia grįžkime kelis mėnesius atgal. Žaliakalnio vaikų dienos centro vaikai ir darbuotojos ilgai meldėsi, kad šią vasarą būtų galima išvykti į stovyklą. Parašę projektą Lietuvos katalikų religinei šalpai ir gavę finansavimą, ruošėmės stovyklauti. Už tai nuosirdus aciū jiems.

Ir štai ilgai lauktą rugpjūčio penktąją, apsikrovę stovyklai reikalingais daiktais, linksmi išvykstame į stovyklą. Sodyba ir jos šeimininkai visus sužavi nuo pirmos atvykimo akimirkos. Čia viskas taip gražu, taip natūralu, taip ramu... Vaikai susidomėję apžiūrinėjo sodyboje išradingai pastatytus medžio drožinius, sūpuokles. Kai jie pamatė greta sodybos esantį vandens tvenkinį, suprato – stovykla bus įdomi ir smagi!

Jau pirmąjį rytą vaikai pajuto, jog atvyko į kaimą – juos rytais savo mūkimu prikeldavo kaimynų veršiukas. Kiekvieną rytą vaikai su viena iš vadovių darydavo mankštą ir bėgiodavo per sodybą besidriekiančiu „žvalumo taku“. Po tokios mankštelės būdavo labai gera atsigaivinti vėsiam tvenkinyje. Natūralu, kad tvenkinys greitai tapo dėmesio centre, o prie vandens dviračių ar valtietnet eilė susidarydavo. O kiek žaidimų ir įdomių rungtių laukdavo vaikų per visą dieną! Talentų šou, dainų vakaras,

lobių ieškojimas. Galėtum pasakoti ir pasakoti be galo. Dar pridėkime skanų maistą, linksimą virėją (ją vaikai net norėjo vežtis į Kauną), sveitingus šeimininkus ir šeimininko iškopinėtą medų...

Viskas buvo įdomu ir labai smagu, tačiau nepamiršome ir svarbiausio – dvasinio maisto, be kurio visos šios linksmybės neturėtų prasmės. Kadangi stovyklos tema buvo „Marija, lydėk mus“, visi stovykloje vykę užsiėmimai buvo susiję su Švč. Mergele Marija. Vadovai su vaikais kalbėjosi apie Marijos gyvenimą, jos misiją. Per šiuos užsiėmimus dažnai būdavo pereinama prie Jėzaus mokymo, paties žmogaus gyvenimo tikslo, gyvybės stebuklo aptarimo. Beveik kasdien Šiluvosbazilikos vikaras pas mus atvykdavo aukoti šv. Mišių. Per šv. Mišias vaikai patys giedodavo giesmes, skaitydavo skaitinius, maldavimus. Po Mišių vikaras dar šiek tiek pabendraudavo su vaikais, pasiteiraudavo apie juos pačius ir stovyklą.

Kai stovykla baigėsi, nuvykome į Tytuvėnus apžiūrėti senojo pranciškonų vienuolyno ir bažnyčios. Mums labai pasisekė, nes ten buvusi vienuolė mums aprodė vienuolyną, papasakojo jo istoriją. Iš Tytuvėnų dar užsukome į Šiluvą, padėkoti Švč. Mergelei Marijai už nuostabią stovyklą, už tai, kad grįžtame sveiki, pailsėję, kupini naujų įspūdžių. Aciū, Švč. Mergele Marija!

Birutė Vasylienė

Svečių iš Mažosios Lietuvos viešnage parapijoje

Spalio 14 d. mūsų parapijoje svečiavosi choristai iš nedidelio Mažosios Lietuvos miestelio – Pagėgių, šv. Kryžiaus bažnyčios. Kartu atvyko ir parapijos klebonas kun. Vytautas Gedvainis. Jis aukojo Sumos šv. Mišias, o choristai giesmėmis džiugino tikinčiuosius.

Šv. Mišių pradžioje kun. V. Gedvainis pasakė, kad šiandien Pagėgiuose tikintieji meldžiasi už Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos tikinčiuosius, o mes – šioje Šventovėje. Jis taip pat padėkojo mūsų klebonui mons. V. Grigaravičiui už tai, kad šių šv. Mišių metu surinktos aukos bus skirtos Pagėgių bažnyčios statybos darbams, nes prieš keletą metų ši bažnyčia sudegė ir dabar yra tik sienos, langai ir grindys (mūsų parapijos tikintieji paaukojo per 3 000 Lt. Aciū jums, mielieji!).

Homilijoje kun. Vytautas Gedvainis kalbėjo:

– Jėzus mus nuolat kviečia tobulėti, atsinaujinti. Ir šį sekmadienį Evangelija (Lk 17, 11-19) skatina mus ugdyti savyje labai gražią dorybę – dėkingumą. Kaip gera ir malonu sulaukti padėkos žodžio, kad ir už menką paslaugą. Dėkingumo dorybė suteikia sveikatos, pailgina amžių. Todėl reikia įprasti sakyti žmogui ką nors gražaus, malonaus. Ką daro Jėzus, atlikęs gerą darbą – padauginęs duoną ir pamaitinęs minias, prikėlęs žmogų iš numirusiųjų, išvaręs demonus ir pagyęs ligonį, per Paskutinę vakarienę įsteigęs Eucharistiją? Visada dėkoja Dievui, savo dangiškajam Tėvui! Ar šią savaitę radome kam nors padėkoti? Ar ištarė mūsų lūpos: „Aš esu tau dėkingas?“

Jautriai ir vaizdingai kunigas nupasakojo raupsuotojų elgesį, kai jie, sustoję atokiau, garsiai šaukė: „Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų! (Lk 17, 13). Pagal žydų paprotį kunigai nusprendavo, ar gali raupsuotasis rodytis žmonėse, todėl, pažvelgęs į juos, Jėzus pasakė: „Eikite, pasirodykite kunigams!“ (Lk 17, 14). Jėzus ne iš karto pagydė, raupsai ne tuoj pat išnyko. Dievas leidžia pačiam pasirinkti kelią, ir tai slypi viltyje bei tikėjime. Visi nuėjo pas kunigą, o beedami pasveiko. Ir tik vienas iš dešimties pasuko atgal, pasivijo Jėzų ir Jam padėkojo, todėl buvo išganytas.

– Mielieji, – tęsė kunigas, – niekada nepamirškite dėkingumo. Jei Dievas pramato, kad žmogus nebus dėkingas ir nepanaudos jam suteiktos malonės išganymui, Jis lieka abejingas. O ką mes darome? Dažniausiai įsakinėjame Dievui, tiesiog terorizuojame, reikalaujame vienokių ar kitokių malonės dovanų. Šeštadienį šeima valgo pietus. Tėvas, norėdamas pamokyti vaikus dėkingumo, klausia: „Vaikai, ar skanūs pietūs? Ką norėtumėte pasakyti mamai?“ Vaikai pradėjo šaukti: „Duok dar! Duok dar!“ Tokia mūsų prigimtis Mes pamirštame Dievui padėkoti už gražią dieną, kad esu čia, sveikas ir gyvas, už draugą, už vaikus, kad gyvenu po taikiu dangumi Mes, kunigai, dažnai susiduriame su nedėkingumu. Ne, ne mums. Antai, kaip dažnai keliamos ištaigingos vestuvės: puošnios suknelės, kostiumai, limuzinai Tačiau retai kas užsako šv. Mišias, prašy-

damas Dievo palaimos, globos, kad būtų santarvė, tarpusavio supratimas. Retas kuris dėkoja Dievui sulaukus kūdikio. Šiandieninis žmogus dejuoja, kad bloga spauda, televizija, blogi žmonės. Ką turėtume daryti, kad pasaulis keistųsi į gera? Bažnyčia turi vienintelį ginklą – maldą. Nėra gražesnio vaizdo, kaip maldai ir palaimai sudėtos žmogaus rankos. Ir Fatimoje, ir Šiluvoje Marija prašė melstis. Šiandien taip pat kviečiu: savo tikinčioje sieloje padarykite pažadą – kiekvieną dieną sukalbėti maldą „Sveika, Marija!“ už Tėvynę, Bažnyčią už artimuosius. Ir tai bus jūsų indėlis į gėrio kūrimą.

Baigdamas kun. V. Gedvainis palinkėjo: „Tu esi amžinojo gyvenimo vaikas, Prisikėlimo vaikas. Tegul tavo ranka bus laiminanti ranka.“

Po šv. Mišių konferencijų salėje svečiai džiugino susirinkusius parapijiečius savo kūrybos dainomis. Po šilto susitikimo, svečiai pakilo į bažnyčios terasą. Nuostabus oras leido grožėtis rudens spalvose skendinčio Kauno vaizdais. Nusileidus žemyn, visų laukė gardūs užkandžiai, kuriuos paruošė mūsų choristės, vadovaujamos maestro D. Beinartės. Pasirodo, ji turi ne tik puikų balsą, bet ir nuostabių kulinarinių sugebėjimų. Pasisotinę dar kartą sugrįžome į konferencijų salę. Mons. V. Grigaravičius trumpai papasakojo filmo „Prisikėlimas“ sukūrimo istoriją, ir svečiai su įdomumu jį pasižiūrėjo.

Pagal tolesnę programą svečių laukė išvyka į Pažaislio vienuolyną. Susipažinę su vienuolyno istorija ir jį apžiūrėję, pasukome prie Kauno marių.

Saulė nešykstėjo šviesos ir šilumos, margaspalviais lapais pasipuošę medžiai, nuostabus marių vaizdas, plaukiojančios jachtos džiugino akį. Vėl liejosi dainos, eilės, linksmas draugiškas juokas. „Iki greito susitikimo!“ – skambėjo šūksniai.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mosinjas Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis